

ANY I : NUM. 3

20 CENTIMS

24 DE FEBRER DE 1912

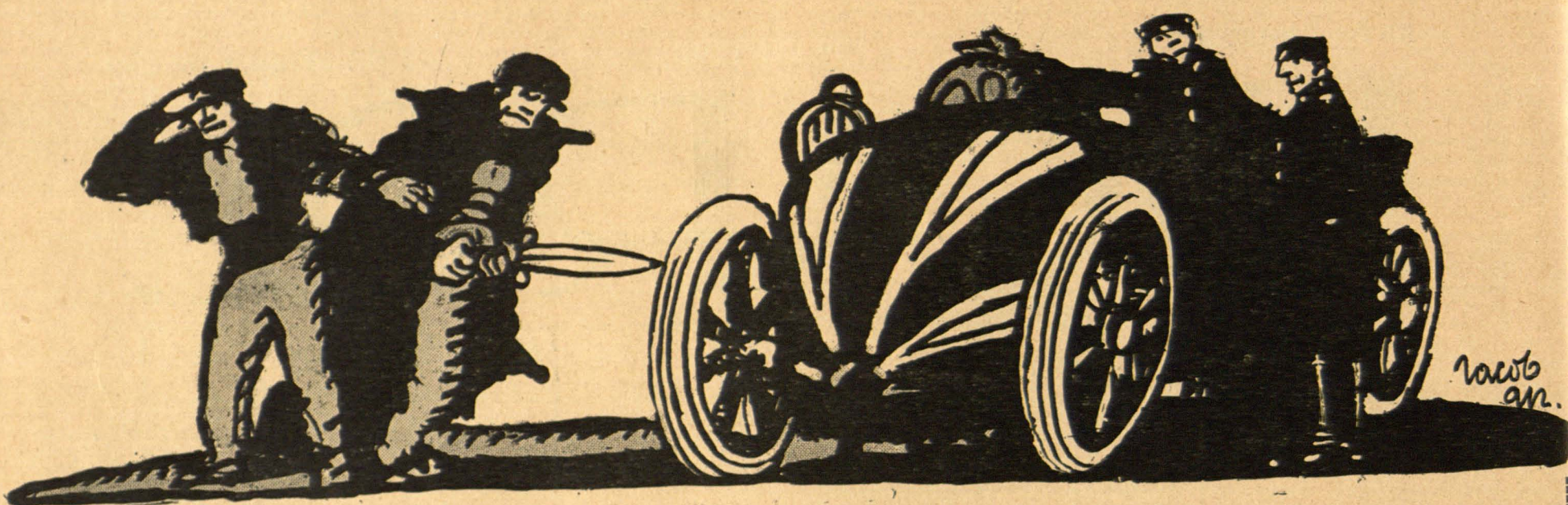
PICAROL

LES FLORS ARTIFICIALS

Dibuix den Manuel Humbert

— Aquesta flor se marceix; senyal que arriba la Primavera.

— Diable, que són forts!

— No t'hi cansis, no'ls reventaras pas, perquè són

Neumatics CONTINENTAL

Passeig de Gracia, 61 : BARCELONA

Carrer de Sagasta, 6 : MADRID

CAMISERIA : CORBATERIA : GENRES DE PUNT : **BASTIDA** Passeig de Gracia, 18
Carrer de la Canuda, 7
REGALO UN AUTOMOBIL ALS MEUS CLIENTS
Unica casa que amb preus incomparables serveix els articles de «gran chic» de Paris i Londres

CASA MAÑACH

TALLERS: BARBARÀ, 9 - TELEFON 674
DESPAIG: FERRAN, 57 - TELEFON 667

: CAIXES INCOMBUSTIBLES :
PANYS DE SEGURETAT : VISOS PERA METALL

El comerciant de major parroquia
El representant millor relacionat
L'hotel més freqüentat
L'exposició més visitada
El producte més venut
Els automobils més buscats

Tots els que veuen **AUMENTAR ELS RENDIMENTS**
del seu treball o del capital, i els qui **MILLOREN**
EL SEU BENESTAR, HO DEUEN ALS ANUNCIS.
L'anunci més util a Barcelona i'l que fa més bon
so es el de «PICAROL»

NOVEDATS PERA SENYORES

FRANCISCO CAPELL

LLANERIA : SEDERIA : LLENCERIA : ALFOMBRES : STORS
COBRELLITS : PORTIERS : COBRETAULES : ETC. : ETC.

Per esser fi de temporada se realisen totes les existencies
: amb el CINQUANTA PER CENT de rebaixa :

SECCIÓ ESPECIAL PERA DÒLS

CARRER DE LA CUCURULLA, 1 i 3 : BARCELONA

MAGATZEMS

DOS LEONES

SUCCESSORS D'ARTUR INGLADA I C.A (S. EN C.)

RAMBLA DE CATALUNYA, 22

Ferreteria en eines pera arts i oficis, cerra-
lleria, articles pera construccions,
mines, enginyeria i jardins

Bateria de cuina Serveis de taula, cui-
na en acer esmaltat,
alumini, aluminet i alpaca

Dagueria Extens assortit de ganivets de taula,
cuina, butxaca, camp; estisores cos-
tura, sastre, etc., etc.

Metalls d'ornament pera habita-
cions en jocs
pera portier, visillos, tovallers, etagers

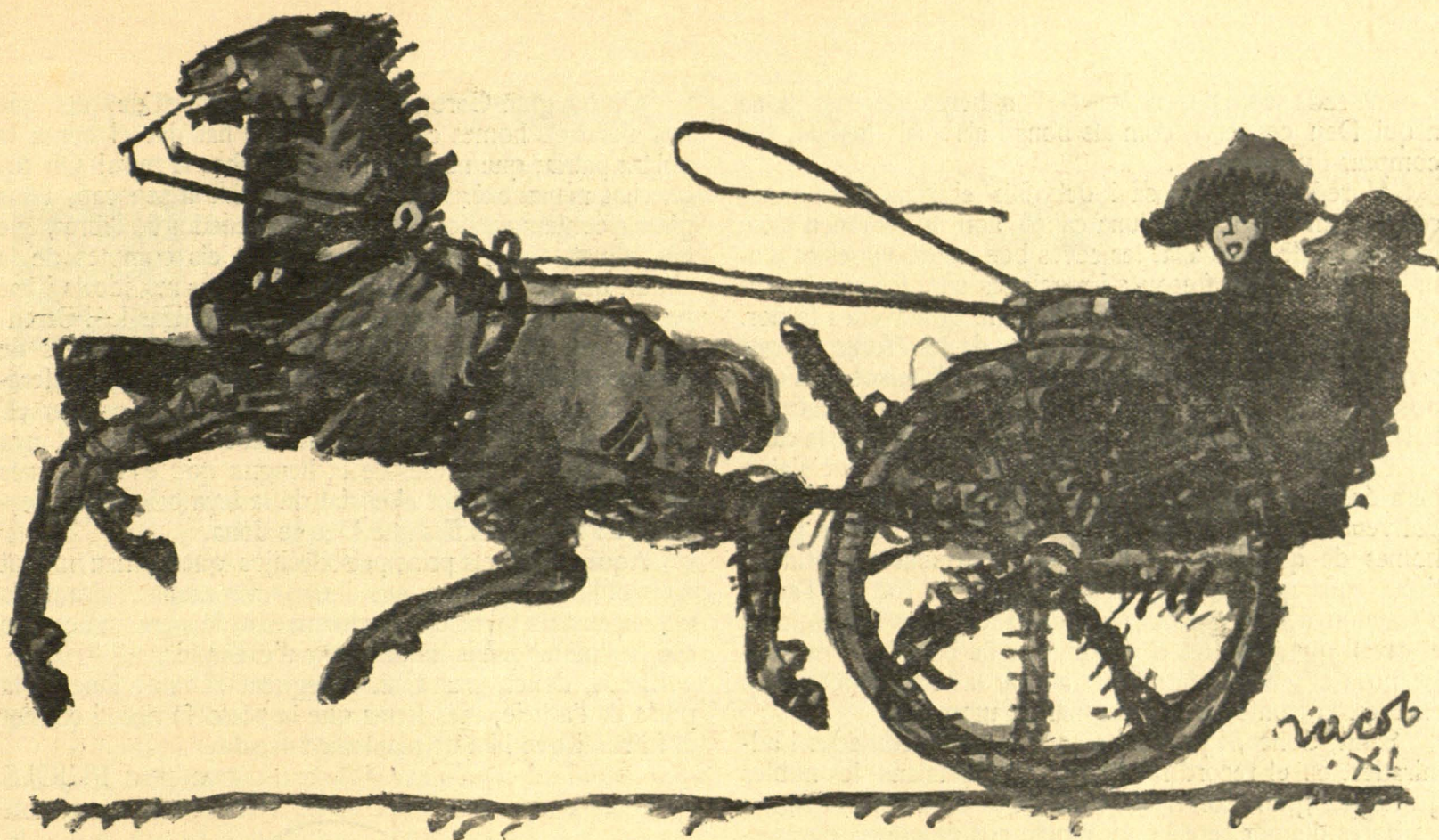
Viatge i Sport Diversos articles i nove-
dats de creació recenta

Fumisteria Braserets, estufes de tots siste-
mes, calorifers, escalfa llits, fo-
gons a gas, carbó i alcool

Perruqueria Complet assortit en maquines
d'afeitar, navages, pintes, ras-
palls, suavizadors, brotxes, sabons i demés accessoris

Vendes a l'engrós en totes les regions : Vendes a la menuda

Suministre a preus especials a Hotels, Colegis, Comunitats, Hospitals,
Companyies de ferrocarrils, Empreses civils, militars i navieres ::

— No'l fassis correr tant, home, per anar al teatre, que sinó hi arribarem a l'hora de començar!

Dibuix d'en Josep Aragay

EL GRAN COROMINAS

SALUT al gran Pere Corominas i Montanya, autor de les *Hores d'amor serenes*, gegant arrencat de l'ample i esclatant baix-relleu de l'any 90, en el qual s'hi mouen les figures del gran Alexandre Cortada, del gran Jaume Bróssa, del gran Amadeu Hurtado, del gran Ernest Vendrell, que al cel siga, del gran Josep Antich, que encara corre, i d'algun que altre no menys gran que ara potser, a l'escriure aquestes pomposes ratlles, ens descuidem al tinter.

Enlairament acompassat de braços, llavis oberts pera la paraula meravellosa, crits de transformació de totes les coses i el pendó del salvament social bullen i pantegen en el baix-relleu de que fem esment i en el marbre blanc del qual s'hi ovira, armoniosament esculpida amb tota la seva grandesa, la montanya de Montjuic, més alta que les cases del pla de Barcelona.

Salut a l'estol dels esmentats grans homes, companys d'en Corominas, que integren el baix-relleu, moguts i remoguts per l'afany d'alçar l'Humanitat fins a l'ideal resplendent que ells predicaven d'un cap de dia a l'altre; ardit jovent, ventat pels quatre vents haguts i per haver de l'ambició, aixordadors del món, nobles i heroics, que haurien anat a robar la gloria pera partir-se-la com a bons germans amb els que demanaven les vuit hores i l'igualtat davant la llei; enamorats de la terra, que apareixien en el baix-relleu amb aspiracions de bronzo i paraules de marbre, que ara no retreurem ni arrencarem de l'esculptura, per no ser article de primera necessitat en el que com-

posem en honra i gloria del gran Pere Corominas.

Eixit d'aquesta colla, que pujaven i baixaven de Montjuic com aquell qui res, disposats a jugar-se el tot pel tot per la terra i els homes, l'autor de les *Hores d'amor serenes*, que va tenir tractes amb la mateixa mort i amb la que van parlar de lo que convindria fer pera lliurar a l'Humanitat dels flagells que la fan anar geperuda, avui arriba fins a nosaltres, portant, en una safata de plata, la tercera criatura que ha engendrat la seva ben trempada ploma; la primera, covada al castell de Montjuic, que mira a la mar i a la terra, se diu, de nom de fonts, *Les presons imaginaries*; la segona, escrita els diumenges a la tarda, mentre l'autor reposava dels nobles treballs que va fer per la Ciutat a casa de la mateixa, porta escrit al front un nom que viurà sempre en la dolça memoria dels catalans: *La vida austera*.

La tercera criatura es filla, com el seu titol indica, de les hores d'amor serenes. Engendrada amb desfici i parida sense dolor, arriba fins al jovent d'avui en dia, com una alenada dels cims de Montjuic vinguda fins a la Rambla, vestida amb l'heroica cuiraca dels temps d'en Bróssa i d'en Cortada, les civelles de la qual, descordades per mans de la Pau, deixen veure la tendra i enamorada carn que envolcallava.

El gran Corominas, ubriagat, com els seus companys, d'amor als homes, i retut en la lluita eternament impossible pera redimir-los i portar-los a la perfecció desitjada, canta l'amor a l'esposa i als fills, davant dels quals extén els tresors de la seva passió, escampada per tots els ideals

i esmersada com les riqueses d'un hereu de casa bona a qui Deu conservi, com als bons i als mals hereus, per comprar i vendre.

Al redós de l'esposa i dels fills el gran Corominas canta, com a tornades d'una cançó aont hi ressonen totes les remors de la batalla, les seves ben escrites poesies d'amor, amb paraules fresques i regalades com les montanyes del Canigó, que elles tot l'any floreixen: primavera i tardor.

Magne i encisador poeta, l'autor de les *Hores d'amor serenes* també s'ajup a cullir les garbes i els feixos de l'ufanosa i humana prosa, traginant-los fins als peus de la celestial Celestina, que l'espera amb els nois a la porta de la casa.

El jovent d'avui en dia, contemplant al pros que s'ajup pera cullir tant abundoses garbes de prosa ben granada, pot veure, com si fos ara, de la manera que aquells grans homes de qui parlavem s'ajupien pera cullir els primers tions amb que encengueren i atieren el foc de l'amor a Catalunya, que espolsa noblement les seves flames, com el cavall que, mentres el cotxer, que ha baixat del carruatge, posa el genoll a terra pera ajustar la roda, llença el cap enlaire i fa trontollar les ressonantes morralles.

Salut, doncs, i per molts anys siguin recordades i admirades, en el record i memoria dels catalans, les nobles gestes del gran Corominas i els de la seva colla, i siguin les hores d'amor serenes un ample crit de guerra que ressoni al cor dels llegidors, que trinca com un picarol mentres passa els ulls per les planes de la revista que porta aquest títol.

Llibre majestuós, com la portalada, que fa alçar l'esguard pera contemplar-la i resseguir-la, mereix el ferm amor dels catalans i l'admiració de tants homes com hi ha a la terra.

Si la seva prosa humana i madura s'emporta al llegidor d'aquí d'allà, fent-lo content en totes les ocasions, tant aviat alçant amb la mà dreta els temps d'en Brossa, com senyalant amb la mà esquerra la majestat dels temps presents i fitant els ulls en l'hermosura dels temps nous, el pensament que circula per les venes del llibre s'emporta l'amor i les passions del llegidor, com la torrentada que's llença a ulls clucs montanya avall se sol emportar, de timba en timba,

carros i bous i màquines de guerra,

segons canta, amb tota pompa, un endecassilab del nostre Angel Guimerà, en una de les seves venerables poesies, que, si Deu vol i no hi ha res de nou, serà immortal.

L'hermós llibre que ha estat objecte d'aquest article ha arribat al món quan el seu autor ha entrat en un franc repòs, retornant de les lluites polítiques, a la capsalera dels exèrcits de l'Esquerra catalana, que no s'han tornat aiguapoll i que tant de bon veure fan, formant al costat dels no menys valerosos exèrcits de la Dreta, avençant tots plegats envers el triomf de Catalunya.

El PICAROL se considera ditxós d'haver obert els ulls a la llum pública i haver vist tant armoniosa i formidable organització dels nostres exèrcits, com també té lo que se'n diu una veritable satisfacció podent trasmetre els seus visques al gran home produïdor del llibre que hem enaltit, si no tant com se mereix, al menys tant com han dat de sí les nostres forces.

Oh tu, gran Corominas, que te n'has vist de totes, que has aimat els homes com a germans i has dat el cor a la nostra patria, que no coneix igual sobre la terra! Oh tu, que has manat exèrcits catalans, i, posat al seu cap, t'has girat a contemplar-los! Oh tu, noble tenedor de llibres, que has sumat, restat, multiplicat i dividit els comptes de la ciutat, que has portat els llibres dels nostres ideals i has passat balanç pera saber quant valdria realitzar-los! Oh tu, que, com a príncep magnífic, has enriquit amb garbes de prosa faixades amb poesia la nostra jove i promesa literatura! Puguis per molts anys, en vida de tots, estimar els homes, que prou s'ho mereixen, treballar per Catalunya i augmentar les riqueses de la llengua que estimem més que la vida, reposant al costat de la teva celestial Celestina i enrotllat dels fills que Deu te dona.

Aquests són els principals desitjos que'ns han mogut a fer-te l'article que ara ens disposem a acabar, girant els ulls envers els joves de la primera volada pera indicar-los qui es l'home que'ls ha de servir d'exemple.

Prou, doncs, per avui, i pleguem el ram, tancant la porta de l'article, més ferma que la porta ferriça, i corrent el forrellat que l'ha de mantenir tancada.

FRANCESC PUJOLS

Dibuix de l'Ismael Smith

— No hi ha res tant bo com el tabac de contrabando, encès amb encenedor sense'l segell.

HISTORIA CONDENSADA D'UNA FABULOSA FORTUNA

ESTIC inefablement serè, y dic: senyors, ma fortuna es fabulosa. Fora inversemblant la més lleu ombra de dubtança. En eixa bonenta disposició escric eixes ratlles pera'l periodista que me les ha demanades pera figurar en un gran il·lustrat, costadet de les declaracions d'eixos pobres multi o pluri-millionaris americans que's diuen Carneggie, Astor, Morgan i Rockefeller.

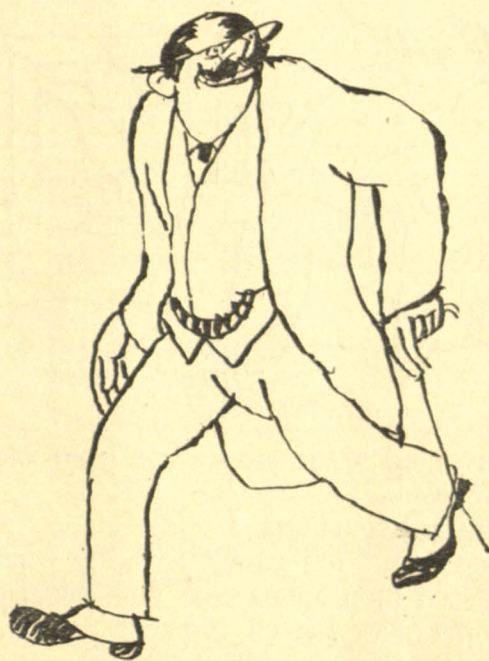
Recordo que un dia no tenia altra cosa a mida que la pell; però aquell dia's feu trobadiç amb mi un paraigües. El vaig vendre deu pessetes més car de lo que'm costava, i segurament que vaig més que quadruplicar el capital. Aquell primer negoci m'enardí amb tota naturalitat, i sense vacilacions vaig vendre dos paraigües més, de la mateixa fàbrica, que també vaig trobar al mateix preu y indret del primer.

La Nana m'encisava aleshores i el negoci de paraigües marxava, mes me fou necessari abandonar ma dolça terra dels negocis rodons i cercar aires nous de trinca. Poso el primer negoci a perdues i ganancies i reflexiono que de la Nana me'n separaven 3,872 milles marines.

En la nova terra, vinga austeritat: treball. Als dos anys tenia el plaer de retratar-me de dalt a baix y de bust, perquè m'ha agradat sempre protegir els artistes. Tinc compte corrent al banc, porto rellotge de plata llegítima i encara soc molt jove.

Allò no anava encara a mida del meu desitg. Es veritat que no perdia diners. Pera perdre-n ja hi ha les persones privades o particulars. El comerciant que perd diners es un traïdor del gremi.

Però se m'acut una tarda, detras del mostrador, tot guaitant un prospecte de mitges de senyora, ma genial

idea de les dentadures de lloguer i a domicili, i desseguida faig una limitada amb en Wilcox, extenc el negoci amb expedicions a províncies (vulgarment departaments o estats) y exporto a l'extranger.

En eix negoci netíssim, higiènic i de beneficència social se basa mon enorme desenrotllo ulterior, que'm permeté industrialisar una bella munió d'articles verges de tot comerç. A les dentadures de lloguer, següen: extracte biquadrat de cigrons, òssos de recambi, insectes de puresa absolutament garantida, periodistes esterilitats pera diaris de l'oposició, misses continues, fotografia en colors de subjectes sense'l subjecte, màquines de fer consciencia electoral, aventures abreviades, caigudes automàtiques, parentela de *quita y pon* (bona empresa), augments de població segons comanda, dònnes permanents i inalterables (negoci que vaig esguerrar de mitg a mitg), creencies amb aigua viva i electricitat, bany, etc., etc., sueros ministerials contra crisis possibles, satisfaccions particulars baix detallat projecte, assegurances contra les medecines, etc., etc.

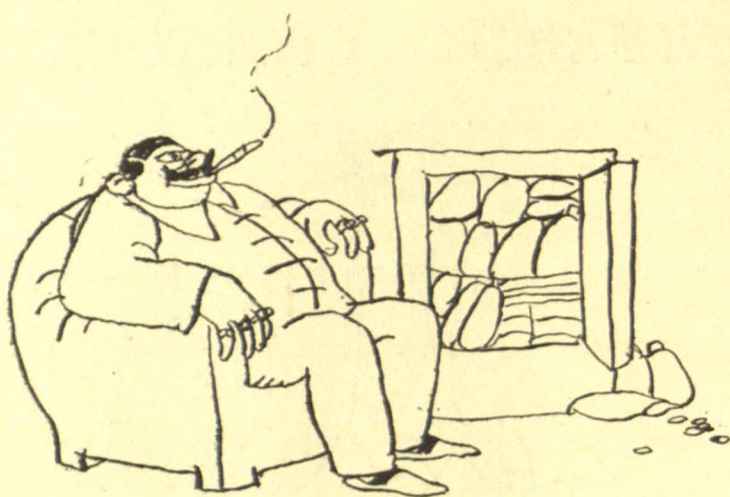
La meva fortuna ja s'acosta a lo fantastic, però, com si no fos prou això, perdo adhuc l'idea de lo que tinc així que començo a arrendar reis als països necessitats d'eix article, i constitueixo la gran Societat d'Eclipsis regulars i diaris del Congo Sota l'Equador, en la qual acabem sovint les existencies.

Retorno, i al veure la caseta de la Nana se'm representa aquell punyent arreveure de quan ens despedirem, i sento aquella mateixa veu que'm diu, apassionada:

— No te'n vagis, Titus, no te'n vagis! Que no veus que fins el Laion t'anyorarà?

— Pa-ta-tes!... — sento que crida el lloro, des del jardí d'hivern.

Ah! una llagrima cau de mon ull dret i l'embolico avarament en paper de plata, tot pensant si la portaré al

Museu o la guardaré en arqueta de nacre incrustada de perles i ametistes.

— Pa-ta-tes!... — torna a cridar el lloro; i jo m'he aixecat, m'he sentit ferit, molt ferit. Un somris anyellí ratlla ma boca i mon ànima com una claricia de melangia i la llagrima mia's fon en el paper de plata — la lla-

grima d'un ric, símbol de ma riquesa sense la Nana.

M'ennuego, m'entravanco amb mes propries cames, ensems que altra llagrima, no sé d'aont eixida, se perd, malhaurada, entre'l laberinte de mos dits gruixuts.

— Pa-ta-tes!... — repeteix el lloro, entoçudit en sa fam, i mon cervell s'aigualeix pera compendre la relació que hi puga haver entre les patates, la Nana, el Laion i mes llagrimas d'avui.

Penso que ho preguntaré al sereno, perquè jo no dec estar massa serè. Que s'esperí el periodista! Primer soc jo.

Il·lustracions d'en F. X. Nogués

C. DE DOMENEC

NÚMERO EXTRAORDINARI DEL "PICAROL"

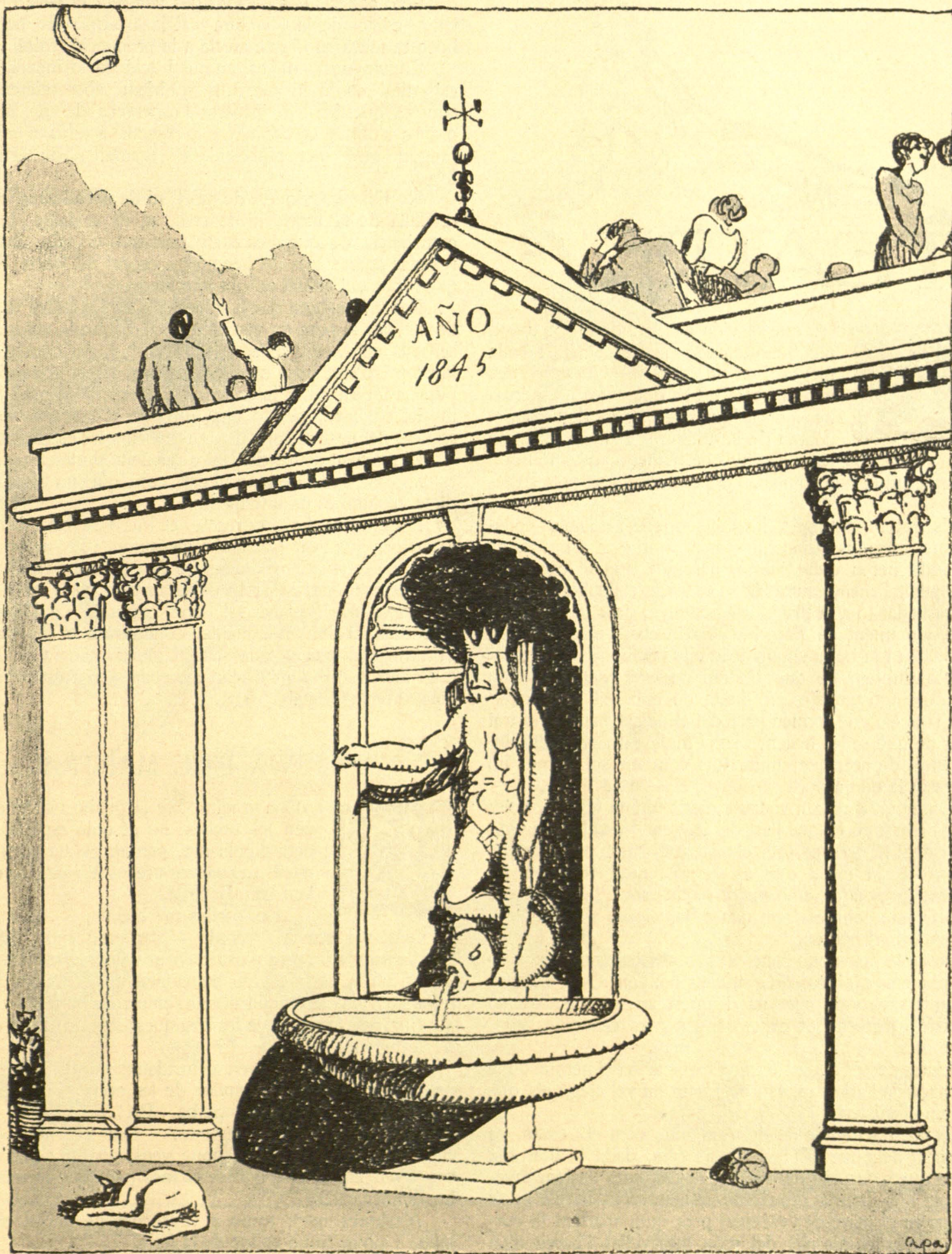
El PICAROL, entusiasta com el primer dels espectacles sorprenents que la Naturalesa proporciona de tres en tres mesos a l'entrada de cada estació, promet celebrar l'arribada de cada una d'elles, i anuncia un número extraordinari dedicat a la pomposa Primavera.

Ja són molts els artistes de gran valua i els literats que hi han promesa llur col·laboració. Tot fa esperar que aquest número serà d'interès excepcional.

— Arrocegar un goç per les orelles o fer volar un estel: vetaquí dues vocacions ben distintes!

Dibuix d'en F. X. Nogués

Neptú. — Després de fer-me quedar malament amb l'aigua de Dos-Rius, ara'm fan presidir uns jocs de navegació aèria.

No es que la vida de l'art dramatic tingui una bona temporada; més aviat la balla magra, i en un tres i no-res perdria les esperances. Cert es que entre les persones que a la nostra patria's dediquen al conreu de l'art dramatic hi ha caps de brot i plomes plenes d'enginy i de maneres, que no'l deixaran decandir així com així i hi posaran el coll pera sostenir-lo.

Escriptors distingits, inspirats poetes i notables constructors escenics s'han unit pera portar a bon terme l'aplaudit hereu d'en Pitarrà, nascut i criat al carrer de l'Hospital. Tenen, aquests bons senyors, el lloable proposit de traslladar-lo a la plaça de Catalunya, baix la protecció de l'Ajuntament de Barcelona i del treball, els merits, la constancia i la bona voluntat de tots ells.

No dubtem de que tindran un exit complert, com tampoc ningú que s'estimi dubta de que se'l ben mereixen. Tots els que formen part del Sindicat han demostrat saber de què se les heuen, i seria molt extrany i ens vindria molt de nou que, units tots com un sol home, no portessin la nau a port.

Diuen els que han viatjat aquests ultims temps per les ciutats estrangeres que l'art del teatre's presenta arreu migrat i neulit, acusant tots els mercats molt poca cullita. Si ens fessin dir a què es degut aquest fenomen no podriem respondre; amb major motiu, ara que ningú ens ho pregunta, confessarem que a Barcelona, ara com ara, no se'n sab el perquè.

Notable per molts conceptes es el fet de que les nostres primeres plomes, els gloriosos minyons Ors i Carner, passin la seva vida apartats d'aquest art, que amb tanta concisió i justesa pot expressar les més enlairades concepcions.

Lluny de ser aquest fet una explicació del perquè de la migrança de l'art dramatic, es encara un vel afegit als que oculten el misteri a la vista dels homes.

El fet, tractant-se de dos minyons com els citats, es verament dels que fan pensar, ja que, dada la llum i la gracia que's desprèn de tot lo que ells fan i desfan, sembla que n'hi hauria prou amb que inscrivissin les seves visions en el marc de l'escenari pera que, apartant la cortina, aparegués als ulls del món meravellat l'hereu d'en Pitarrà vestit amb tota la gloria de les figures immortals.

Però aquests dos personatges van fent la seva i muntant l'edifici de la literatura catalana sense dir aquesta boca es meua en lo que afecta a la producció teatral.

Convinguem, doncs, en que'l teló de lo inexplicable està tirat sobre lo que tots voldriem saber referent an aquesta qüestió, i no perdem l'esperança de que un dia o altre s'obrirà la cortina, i lo que'ns semblava misteri pregon serà una representació dramatica de primera força.

No titllarem, doncs, de mort, ni de decadencia, ni de revifalla de la mort, ni de crisi, ni de malaltia, la circumstancia de que l'escenari conservi el teló abaixat, i, sense apartar-nos del llenguatge propi del teatre, direm que'l moment actual es «un intermedí».

Res més natural que'ls intermedis en les festes dramatics, fins al punt de que un festival d'aquesta naturalesa, sense'ls entreactes seria, o molt curt, i, per consegüent, impropri d'una festa com cal, o llarg, i, per consegüent, pesat a tot ser-ho. L'intermedí es, doncs, la solució natural del conflicte, per lo qual no hem d'anar a buscar la solució del misteri lluny del terreny en que estem situats.

El moment actual del teatre quedem, doncs, en que no es cap cosa de l'altre món ni cap cosa que no sigui dins de la costum: es un intermedí.

Duri lo que duri l'entreacte, el PICAROL està disposat a enaltir, glorificar i aplaudir als autors i als actors que treballin per la vida i miracles de l'art dramatic català, i els més inspirats escriptors tenen demanada plaça en aquestes planes pera explicar les seves crítiques. La Direcció, molt ufana d'aitals oferiments, concedirà a la ploma que s'ho mereixi una volada sobre'l paper, parlant de l'obra o de l'actor que també s'ho mereixin, i així els merits se veuran recompensats.

ESCRIVIA ERIC MARTRA

A dona'm mira. Me la guaito i se m'encenen les orelles; no sé quin espai escullir pera dibolir-me, perquè es un greu torment. Les meves orelles m'avergonyeixen tant com la dona.

Les orelles me cremen, — diuen que la vergonya crema, recordo — s'arboren mos cabells; una flamarada de rosa passa com una llengua davant mos ulls, i ara la dona somriu bullentament, obrint uns llavis rojos com una bauma ideal ont l'ànima s'abisma.

Sort que la gebra de les blanques dents m'atura arran de la foguera.

Les orelles insisteixen delicadament; qui s'ho havia de pensar!... El delicat pudor de les orelles d'adolescent fa a la dona triomfanta i superba... Pst!..

Una veu tebia'm pregunta: — Ont ets ara? — Jo, com es de suposar, no responc gens, però m sento arrocegat vers aquell país ont tot es més petit que lo més petit. Es inenarrable.

Aleshores me'n torno a veure ont he deixat el cos meu; i no'm trobo enlloc de la terra.

Oh, malura sense mon! Ploro de desventura: cau

una llagrima, i en llur fons, com una inestimable pedra preciosa, hi brilla en un niu l'amor, menut com l'ombreta d'un somris... La dòna... — ah, l'inexcrutable dòna! — m'envolcalla tot jo...!

Sento com un topament suau: jo m'he trobat amb l'altre, es a dir, ens hem trobat tots els que erem jo i ens hem abraçat joiosos. Pot ser que fossim molts, jo i els altres que erem jo? — La dòna era jo? — Desveriejo.

Me desperto; es de dia. Estic tranquilament assegut

al llit, però, — i les orelles? — pregunto en veu alta.

El meu criat:

— Potser, senyoret, les porta postices i no ho sab.

Jo:

— I la dòna?

El meu criat:

— Aleshores potser es vostè el postic.

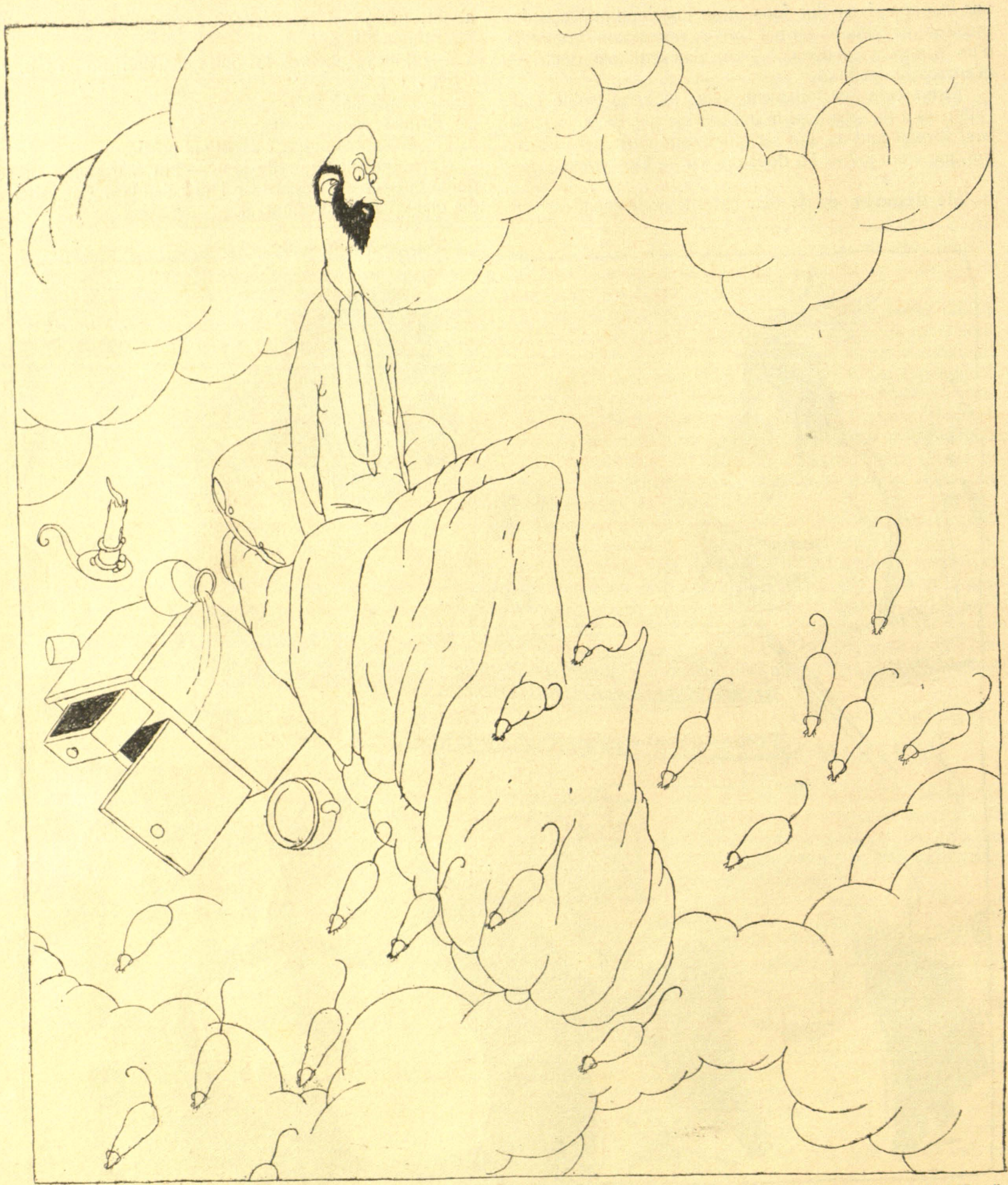
Jo no m'enfado, reflexiono — i'm faig portar desseguida dues coses: l'esmorzar i el calendari. Cal saber el dia que vivim i cal esmorzar.

A L'ELDORADO

Dibuix d'en Marian Andreu

— Què vol que li digui? Per ser en català, ho trobo massa car.

Dibuix d'en Remigi Dargallo

L'ALCOOLISME

SETZE JUTGES MENGEN FETGE D'UN PENJAT

Dibuix d'en F. X. Nogués

LA VAGA DELS COTXERS

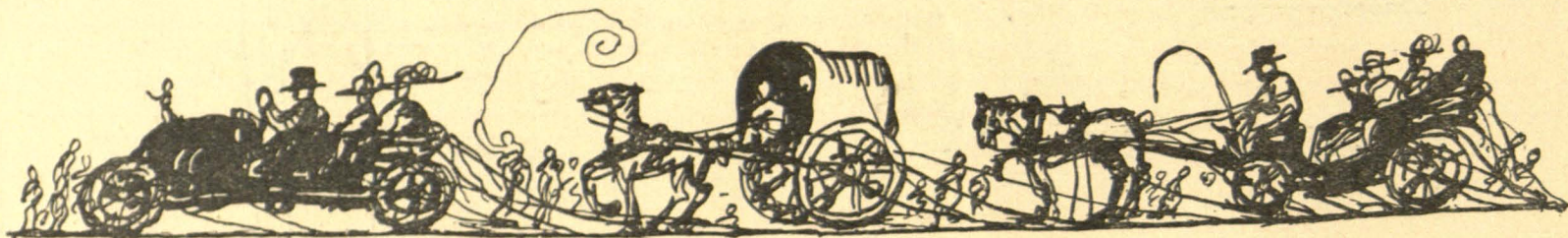
VISTA PER UN CAVALL

No sé pas lo que demanen els cotxers. N'he sentit enraonar l'altre dia, quan me duïen la bossa de la palla, a la cantonada de la plaça, i no vaig acabar d'entendre-ho. Nosaltres els cavalls no'ns fiquem per tot, com els gats, i per això no podem tenir els seus coneixements. Lo que trobo clar es que'ls cotxers vulguin anar tant en cotxe com els senyors, que mai se'n cansen. Ningú me n'ha parlat de la qüestió social, perquè no sé per quins setze ous ens tenen per uns animals que sols donem importància a l'amor i al taxímetre. I això que nosaltres tenim de l'home mellor concepte que'l goç i que'l lloro. Pel goç, l'home es un animal que sap obrir les portes i que sap comptar. Pel lloro, es un animal que sab dir més coses que ell. Pera mi, cavall de cotxe de punt, l'home es un animal que sap correr sobre les nostres cos-

telles o assegut al nostre darrera. Fins els cotxers, que són els qui, per raó de l'ofici, tenen més tracte amb nosaltres, no són tant males persones com diuen els gats, els ases i les mosques. Un cotxer es un home que fa veure que'ns pega pera que la gent se pensi que va més depressa, i que si ens respalla ho fa amb tota la consideració, pera que'ls ossos no'ns acabin de foradar la pell. Per això jo, la veritat, crec que els cotxers tenen raó per sis quan ens deixen a la cotxeria i ens deixen reposar, com ho fan ells, un dia a la setmana. Els amos també tenen bon cor. No'ns treuen el sòu: ens estalvien una mica la palla, però ens en posen, perquè sense l'ilusió del menjar ja no hi hauria pera nosaltres cap encís, en aquest món dels fuets y les garrofes.

A. P.

LA RUA I ELS CIUTADANS DE BARCELONA

Si haguéssim de fer una comparació amb lo que passa amb la popular, ensems que senyorivola Rua barcelonina, esmentaríem la pedra que, duta per l'aire, cau en les calmoses i terboles aigües d'un qualsevol dels clots que'l Foment de les Obres Publiques deixa al bell mitg de les nostres vies ciutadanes. Al caure, la pedra, de primer esquitxa, i fa moure després les aigües del clot en ondes més o menys ben dibuixades, fins a rompre-s en les pedres de les aceres o en la terra remoguda. Així mateix la Rua dels dies de Carnestoltes. Fa anys que la tant celebrada i joiosa Rua's feia al cor mateix de la ciutat, al rovell de l'ou que a tota ciutat se sembla, a l'entorn de les Rambles. Després, va expandir-se fins al Passeig de Gracia, que, amb la seva notable amplaria i amb les cases construïdes a banda i banda, atreïa els raigs més calids del sol a l'hivern i les més agradoses frescors de la marinada a l'estiu. I en ell també s'hi acullia la Rua, amb el seu acostumat seguici de superbes carretelles i modestes tartanes, cotxes de lloguer i altívols genets. Mai un canvi de costum havia estat tant ben rebut de totes les classes socials, ja que als ulls de propis i estranys això volia dir que creixia el nombre de les persones que deixen d'anar a peu en dies tant assenyalats com el diumenge, dilluns i dimars de Carnestoltes.

L'ample i ben soleiat Passeig de Gracia era un niu de dolces i falagueres esperances pera les damiseles, les mares de les quals no poden consentir que un jove s'atanci desinvoltagment a ses filles pera parlar-los a cau d'orella, cosa que es correcta i vista amb bons ulls en tal dia com qualsevol dels tres anomenats de Carnestoltes. Però no acabariem mai per aquest camí. Són tantes i tant encertades les excelències que podríem retreure a l'anomenat passeig, que quantes més ne retreguéssim més fariem creixer la nostra justa indignació contra la mida municipal que, en dissortada hora, vingué a caure com a poma de discòrdia sobre les nostres vies.

Fer del cap i la cua del Passeig, niu ont l'aucell de l'alegria batejava ses ales cobertes de confetti, un portal de vila amb unes casetes de burots, es una mida que, per més que triem el més suau entre'ls nostres calificatius, no gosem a dir-lo. Voler fer pagar un arbitri per les rodes que volien rodolar sobre una virolada catifa de paperets de color, i unir-se unes amb altres amb el trencadiç lligam de les voleiadores serpentines sols podia sortir d'un cap consagrat a feixugues i molestes idees. Voler sometre el

Carnestoltes al jou innoble de les finances no té nom. Així, no s'extranyi ningú que, des de les planes del PICAROL, la nostra protesta s'ajunti a la reposada i ben acomplida protesta de tots els ciutadans de Barcelona, que en tals dies sapigueren mostrar com la natura fou generosa al donar-los la virtut de la fermesa i la gracia del enginy.

Y els municipals de cavall, que tanta admiració desperten en la gent de fóra amb els seus blancs plomalls de gala, que fan joc amb les negres crineres dels seus cavalls, pogueren observar com en tot el llarg del Passeig de Gracia sols hi havia dues fileres de gent curiosa que esperava amb dalit lo que passaria. Al començament, la tribuna aixecada en honor de l'anti-tuberculosis, oberta als aires com un temple classic i curulla de damiseles que graciosament estaven disposades a vendre carmel·los i serpentina, feia un viu contrast, per la bellesa de les damiseles, amb els empleats municipals, que sigilosament esperaven al fons tenebrós d'uns carros que en tot s'assemblaven al carro dels saltimbanquis de «L'alegria que passa».

Totes les maneres de no anar a peu fugien del mitg del Passeig, i amb un aire de justa ironia passaven per les vores cap a la Diagonal, devinguda enguany niu de la Rua. Però hem de reconèixer que la Diagonal es encara un niu de poques condicions pera acullir el preciós y ja retret aucell de l'alegria, i que tot el confetti que aquest deixava caure al batejar les ales era pels cops de l'aire d'aquests dies rufols, i no pels estremiments de la rialla. No més l'energia i el desitg de mostrar que les mides municipals com la que fou origen de la protesta queden vençudes pel menyspreu public, talment com el dimoni sota'l peu calçat de ferro de Sant Miquel, hi pogué donar escalf, i fer triomfar per sobre de tot, de burots i d'arbitris, de regidors i de vagues, la mai desvanescuda bona anomenada de la Rua en la per tants conceptes gloriosa ciutat de Barcelona.

A. P.

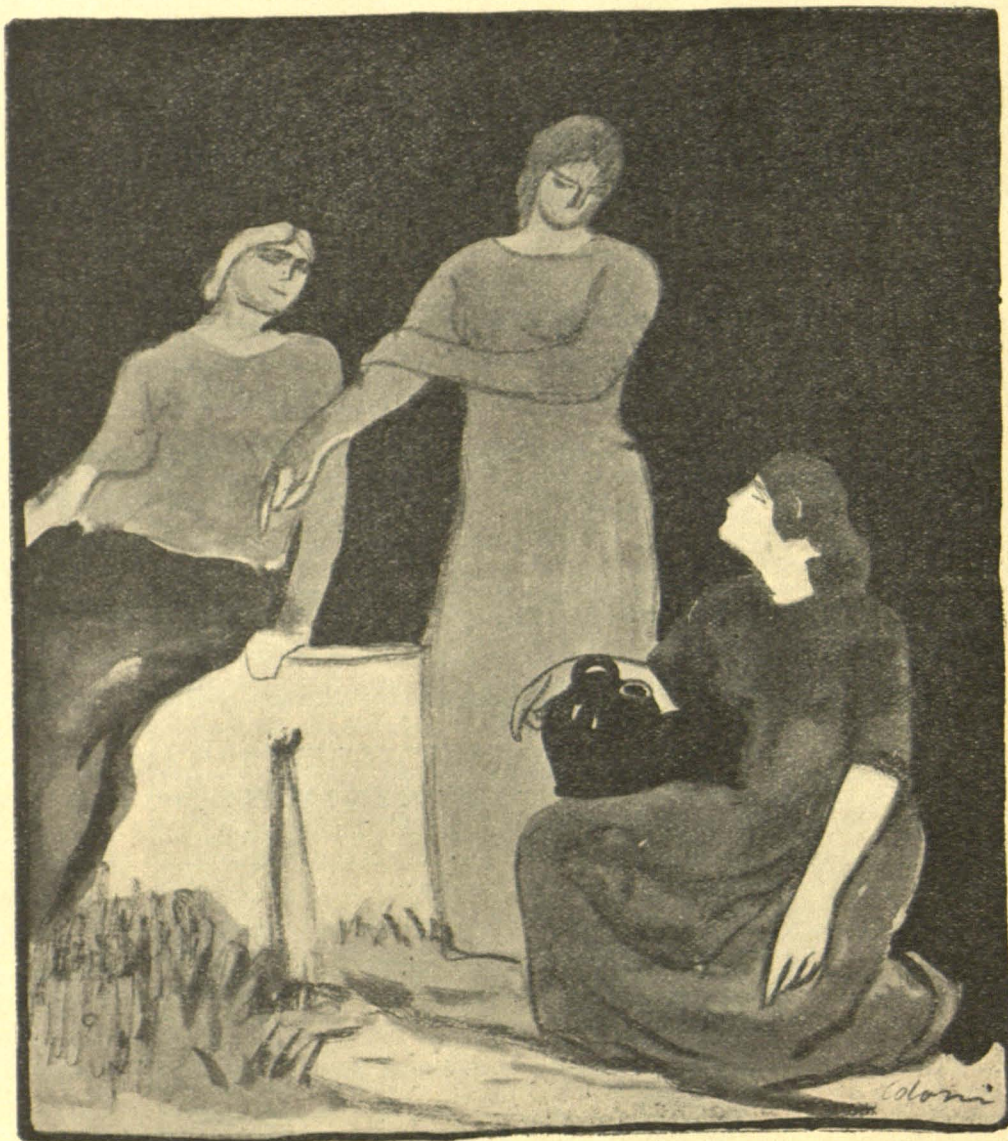
Il·lustracions d'en Josep Aragay

LES JOIES

Dibuix d'en Manuel Humbert

— Aigua fresca i regalada! Apa, que estarà content el teu home!
— Més s'estimaria aigua... ardent, encara que fos pagant!

Dibuix d'en Joan Colom

UNA FESTA

IXÒ que vaig a contar passà en aquell poble, tant estimat per mi, que s'aixeca sobre aquella meravellosa terra virgiliana de que he parlat altres vegades. Terra per les venes de la qual corre el vi; que té per cabellera els boscos de pins o de talls que creixen als cims de les montanyes; que banya en la blavor de la mar Mediterrània els seus peus de color d'ocre i que, com a símbol de feconditat i ardència femenina, llueix en els marges de ses torrenteres tupits canyars, que fan pensar — sempre proporcionalment — en altres brolles que graciosament adornen les valls del cos de les persones per nosaltres més estimades.

En aquell carrer blanc, amb safreitjos i horts davant les cases i amb la montanya per coixí, de que també'm sembla haver parlat, va celebrar-se fa poc una gran festa. Permeteu-me, lectors, que jo la glosi; dintre'l seu gènere, i considerant lo humil dels qui l'organisaren, fou cosa que

no's veu; tingué el carrer en espectació durant una setmana i donà tema pera parlar durant tota una altra.

Se tracta de la primera comunió de la Lupeta. Ara permeteu-me que us presenti els principals personatges de la cerimònia.

El primer, naturalment, es la protagonista; una moceta prima com una sargantana, ni lletja ni maca, amb una cara d'aquelles que encara no han agafat expressió, sense formes ni cosa que s'hi assemblés, però viva i llesta, i la característica de la qual era una trena rígida com una cueta, que colpejava ses espatlles d'una manera certament graciosa, quan anava al mercat o be en tornava, portant al magí o al cistell les comandes de totes les comares del carrer.

Son germà era més petit; no'n vull parlar perquè es un borinot.

De son pare sí; mai, mai he deixat d'encaixar amb ell, amb una efusió que per pocs sento, quan se m'ha posat davant; i es que'n Miqueló es tot un home i tot un amic; potser menja masses pinyons en les llargues vetllades de l'hivern; potser s'estima massa les botes i el vi que conserven; potser parla seguit, d'una manera desconsiderada, de lo que fan les patateres, i, els diumenges a la tarda, s'enardeix incorrectament criticant una jugada de manilla; però, un cop es passada la molestia que això ha produït, l'estimació que li tens devé més ferma envers aquell home sà i fort, que sols en son treball i en els béns dels seus té la vista fita, dia i nit, fassi sol o plogui a devassalls.

Ella, la Lupa, es el tercer personatge: està grassa i vermella; s'estima els fills i el marit com una aucella els seus petits, i, oh contradicció! els repta d'una manera constant y seguida. Té una preocupació: el menjar; quan entres en sa casa, lo primer que se li acut no es pas preguntar com estan a casa teva o tu mateix, sinó si ja has esmorzat o si tens ganes de tornar-hi. Jo, es ben cert, de bon principi'm pensava que's passava la vida sobre'ls fogons; després he vist que també passa hores en el safreig i fins fent conversa amb les veïnes.

Però, amics, això es molt llarg; falten altres personatges i explicar la cerimònia. En el proxí número del PICAROL s'acabarà l'història.

R. REVENTÓS

A LA MEMORIA DEL MALAGUANYAT PINTOR
ISIDRE NONELL

Al cap d'un any de la mort del pintor Isidre Nonell aquesta revista, vinguda de poc a la llum pública, li ren-
deix un record i un homenatge. Tantes altres vegades com
la llum l'havia temptada havia tingut an en Nonell al seu
costat, i quan, tocada d'una furia inconscient, s'ha llançat de

les tenebres a fecondar-se en la vibració de la llum i del car-
rer, ha trobat un vuid immens en el seu esperit, i més de qua-
tre vegades s'ha sentit incompleta. Per això al trobar-se tot
just arribada al món i veure desaparegut un del seus
millors amics, li dedica, després d'un record i d'un home-
natge — d'amagat del seu caracter humoristic — les seves
primeres llagrimes.

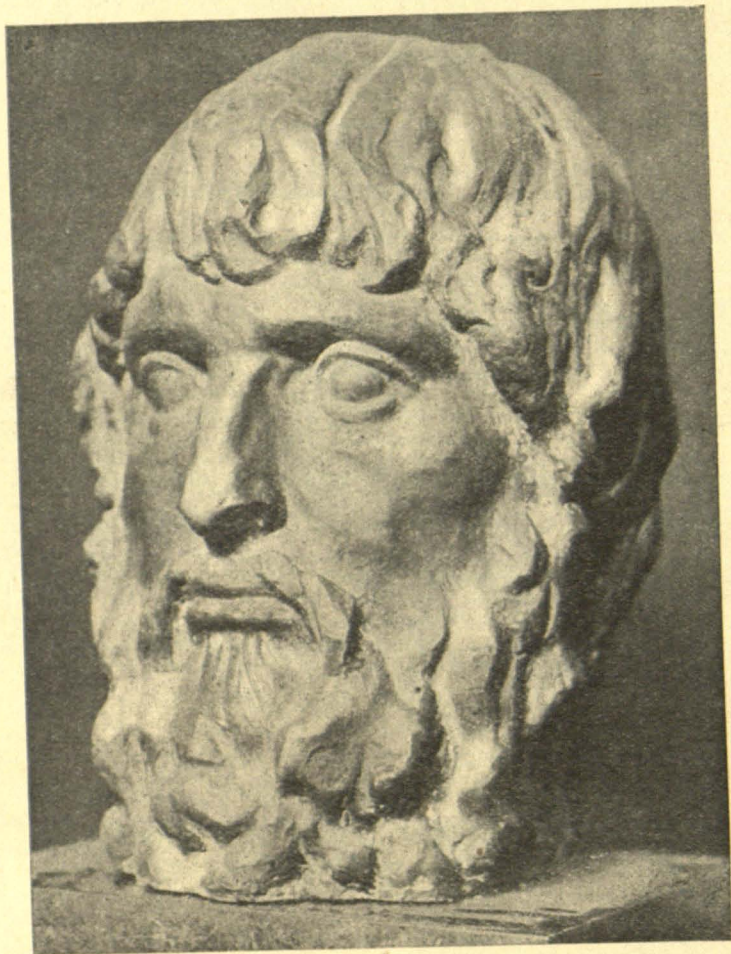
LA REDACCIÓ

— Tant petit i ja't deixen fumar, a casa teva?
— Oh, es que'l meu pare es bomber!

Dibuix d'en Marian Pidelaserra

PERA ENLLESTIR UNA COSA LLOABLE

LA VOLUNTAT, per Josep Clarà

Fot. MAS

ESCUPTURA QUE FOU ADQUIRIDA EN SUSCRIPCIÓ I DESTINADA AL GRAN POETA MARAGALL, PELS CIUTADANS:

Juli Marial, Josep Maria Vallès i Ribot, J. Rodés, J. Garriga Masó, Joan Moles, Albert Rusñol, Pere Rahola, J. Ventosa, Frederic Rahola, Doctor Ramón Turró, Santiago Segura, Miquel Utrillo, Oriol Martorell, J. Dalmau, E. de Fuentes, Lluís Bagarí, Josep Peypoch, Oleguer Junyent, Salvador Alarma, Joan P. Mencheta, Romà Jori, J. M. Jordà, Ignasi Vilarrasa, Baró, F. Aguirre, M. Martínez, Jaume Llongueras, Josep M. Junoy, Pere Inglada, E. d'Ors, Puig, M. Rius i Rius, Nicolau Borell, J. Borrelleras, A. Mas, Andreu Audet, Ramon Casas, Pere Corominas, Enric Granados, Sarmiento, Joan Colom, Ricard Canals, Pere Genové, Joan Llongueras, Dionís Puig, Josep Puig i Cadafalch, A. Cortada, E. Monegal, Josep Llimona, J. Puigdomenech, M. Lladó, F. Anglada, J. M. de Sucre, J. Manau, Maurici Vilumara, Emili Cabot, J. Caballé i Goyeneche, Josep Colomer, Excelentíssim senyor M. Portela i Valladares, Eduard Calvet, Joaquim Abella.

Ningú dubtarà d'aquests noms, escullits entre lo més granat dels homes significatius. Els seus prestigis engrandeixen els seus propòsits, i després de llegir els seus noms ve desseguida a nosaltres l'imatge d'alguna cosa imponent i magna. Res més fora parió d'una llista d'aquesta naturalesa, i res podria mereixer

reunir en una plana els noms de tanta gent important sense un propòsit tant digne i elevat com es comprar una escultura an en Clarà, i comprarla pera en Maragall. I a l'afegir aquests dos noms gloriosos an els ja esmentats el cor ne vessa satisfet, incapaç de contenir un recull tant selecte de tants valors tots distints, i tots mereixedors de la gloria eterna.

A tots ells el PICAROL els saluda. Ciutadans benemerits i contribuents incondicionals a aquesta empresa generosa, presidida per tant lloable fi com l'adquisició d'una obra d'art destinada a homenatjar al gran poeta Maragall.

Però aquesta idea geganta, capaç de redimir ella sola el poble més envilit; ella, que fou sortida de tots els pits amb un gest ple de vida i de calor, triomfanta per sobre de tots els caps i aguantada en triomf sobre d'una plata per en Bagarí i en Padilla, després de presentar-se imponent davant del poble corprès d'un gest tant pur, sofria la conseqüència del seu cansanci i s'havia ajegut pera reposar, i ara dormia.

Però al tornar a reviure el foc sagrat que animava tant gloriosa missió, pera acabar aquesta obra grandiosa, presa ara tot just de lleuger defalliment, el jove PICAROL, enardit per les coses que's relacionen amb l'art i amb els artistes, ve a portar-hi la darrera guspira d'entusiasme que cal pera terminar i ordenar a un sol fi tantes intencions lloables i tants propòsits bells.

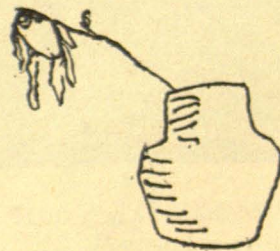
El PICAROL recaudarà lo que falta per recaudar i entregará l'escultura a qui li sia manat per aquells homes generosos que amb criteri lluminós i la seva ajuda material han contribuït a la adquisició de la meravella artística que reproduïm, destinada al gran poeta Maragall, mort de poc per desgracia nostra abans de rebre en les seves mans, voltant l'obra mestra, l'homenatge dels ciutadans esmentats.

I nosaltres, al venir presos encara de la furia de la primera empenta, vinguts de nou de descansar i de dormir llargament, animats per la nostra joventut i més animats encara per l'idea gloriosa que se'ns posa al davant, mereixedora de nostres mel·lors entusiasmes, prenem de gust el penó i el redrecem plens de dalit.

Que l'intervenció del jove PICAROL sia rebuda amb goig, per tal que ell ve de grat a dur el seu petit concurs entusiasta aquí aont els seus amics, ciutadans benemerits, hi han vessat la primera materia.

PICAROL

NOTA. — Ja són molts els que han entregat les quantitats suscrites als organitzadors d'aquest homenatge. Els que esperen tanda pera abonar-les poden esperar-se asseguts. El PICAROL passarà a cobrar a domicili.

Rayans Català SANTIAGO SEGURA S.C.
CORTS. 615 BARCELONA

**A
P
O
L
L
I
N
A
R
I
S**

La millor
aigua mi-
neral pe-
ra taula

Vendes:
Rambla de les Flors, 16, ent.
BARCELONA

VALENTÍ GERMANS
JOIERS
P. de Gracia, 39 BARCELONA

PICAROL REVISTA HUMORISTICA

SURT ELS DISSABTES
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VALENCIA, 247

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

ESPANYA I PORTUGAL:	Trimestre	Pessetes 3	EXTRANGER:	Trimestre	Francs 4
	Semestre	» 6		Semestre	» 8
	Any	» 12		Any	» 16

NUMERO SOLT: VINT CENTIMS

Els subscriptors al cap d'un any, tindran dret a l'Almanac i a unes cobertes que's publicaran anyalment pera l'enquadernació de la Revista
LLOCS DE SUBSCRIPCIÓ: Administració i Redacció de PICAROL, Valencia, 247, baixos, entre Passeig de Gracia i Rambla de Catalunya;
Faïans Català, Carier de les Corts Catalanes, 615, i en l'impremta de l'Avell Artís, carrer den Balmes, 54 : Barcelona

Els millors anuncis transparents sobre paper GLA-
CIER, aplicables al cristall, són els que fabrica
l'important casa

M. Cav, Stevenson & Orr, L^{ted}
BELFAST & LONDRES

ES EL SISTEMA MÉS PRACTIC DE PROPAGANDA

Unic agent per la venda: **J. FONOLLEDA SERRA**
Ronda Sant Pere, 45 - BARCELONA - Telefon 449

ROYAL

RAMBLA ESTUDIS, 8

TELEFON 2671

CONFITERIA

PASTELLS : DOLÇOS : CREMES I CHANTILLY'S : BOMBONS
I OBJECTES PERA REGALS : MARRONS GLACÉS : FRUITS GLACÉS

SALÓ DE TE

XOCOLATES : LLET : CACAU : PONCHES : SANWICHES

RESTAURANT

SERVEI A LA CARTA : PANACHES : OSTRES : VINS I XAMPANYS
BANQUETS I «LUNCHS» A DOMICILI : FABRICACIÓ EXCLUSIVA DE
PA ROYAL, EXQUISIT PERA TAULA

**S. A. FABRIQUE DE CHOCOLAT
ET DE PRODUITS ALIMENTAIRES**

Hors concours: Budapest 1907 et Madrid 1907; Grand Prix Paris 1904 et 1907; Grand Prix Naples 1904; Grand Prix Bruxelles 1905; Grand Prix Anvers 1907; Copenhague 1908; Como 1909. Médailles d'or et diplôme d'honneur: Munich 1905; Vienne 1906; Milan 1906 et 1908; Bâle 1910

De Villars

ESPECIALITATS

Chocolat au lait : Chocolat Orangia : Chocolat a la Noisette
Chocolat a la Banane : Chocolat a la Vanille : Nougat-Noisette

CACAO A LA BANANE: Lo millor pel esmorsar
CREME DE BANANES: Gran reconstituent
CHOCOLATS • BOMBONS CACAOS

Exigeixin-se en els bons Colmados y Confiteries

VIUDA DE E. TEXIDOR : DIBUIX I PINTURA : RDA. SANT PERE, 16; BARCELONA

Fco Lalella Sen C
Clarís 15 Teléfono 2670

Libros, Papeles, Objetos, Escritorios, Impresiones

**CANÇONER
SELECTE**

PUBLICACIÓ DE
JOAQUIM PENA

VOLUM I. BEETHOVEN

- > II. SCHUBERT
- > III. SCHUMANN
- > IV. G. FAURÉ
- > V. J. S. BACH
(A punt de sortir)

Administració i dipòsit general: MUSICAL
EMPORIUM, RAMBLA DE CANALETAS, 9

De venda en els MAGATZEMS DE MÚSICA, LLIBRIES,
ASSOCIACIÓ WAGNERIANA I ORFEO CATALÀ

Hospital, 49 . BARCELONA

LA PINACOTECA

~~~~~
Marcs i Gravats, assortit
interminable : Ningú pot
decorar amb gust les seves
parets sense visitar aquesta
.: casa .:

LA PINACOTECA

Corts Catalanes, 644 : BARCELONA

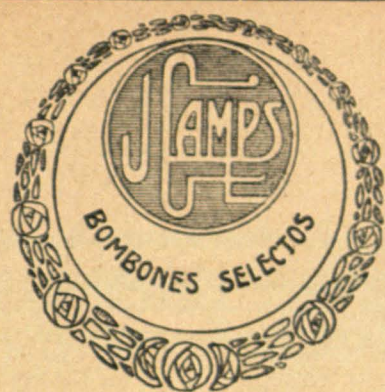
Aigua de Colonia, especialitat del Fayans Català

CASA ESPECIAL
EN
ARTICLES DE VIATGE
PETAQUES, TARJETERS, &
Rambla de Canaletes, 5 : BARCELONA

ANTIGUITATS
COMPRA • VENDA

J. Dalmau
Portaferriça, 18
BARCELONA

Galeria d'art contemporani
Motllures : Encadrements

FABRICA DE KOCOLATES
Confiteria i Pasticeria

Despatx Central: Salmeron, 15 • Telefon 3875
Sucursal: Plaça Santa Agna, 18
Fàbrica: Argüelles, 406 (Granvia Diagonal)
BARCELONA

**CALEFACCIÓ
CENTRAL
KÖRTING**

: TELEFON 469 :

Plaça Palacio, 16, principal

: BARCELONA :

BUENOS AIRES
Gran Premio 1911

•
VENEZIA
Gran Premio 1908

•
MADRID
Gran Premio 1907

•
PARÍS
Hors Concours 1909

•
PARÍS
Gran Premio 1909

•
ZARAGOZA
Gran Premio 1908

•
VENEZIA
Gran Copa 1908

•
LONDRES
Gran Premio 1907

BARCELONA: PRIMERA MEDALLA 1907

: ARTISTES PINTORS :

Voleu emmarcar les vostres obres amb motllures artistiques i estilisades?... Demaneu sempre'ls models nous, pera 1912, de la casa

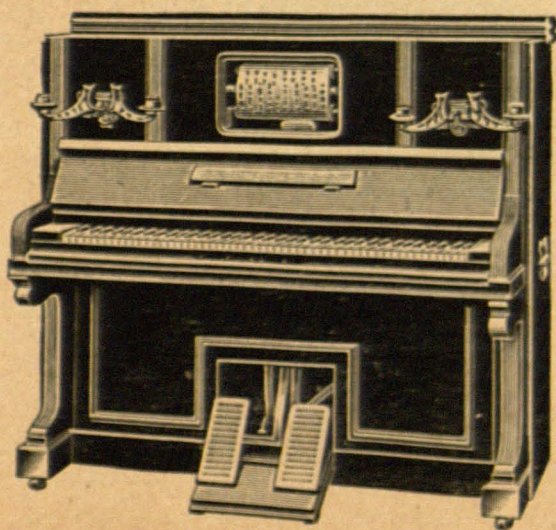
J. LESAAR & CIE
DE GENTBRUGGE

en les tendes de J. B. Parés : Pinacoteca : Renart i C.^a : Esteva i C.^a : Al Bruch : Josep Dalmau : Camil Benites : etc., etc.

Desitgeu llogar un automobil modern, luxós, amb o sense taxímetre, pera fóra o dintre de la ciutat?
Telefoneu als numeros

245 262 297 370 2808 (garage)

Casany germans i C.^a : EL SPORT

Pianos Autopianistes

CHASSAIGNE FRÈRES

65 notes i registre de MELODIA
Sòlids, Artístics i de facil maneig

PREU FIXE: 2,500 PESSETES

ROLLS-AEOLIAN : IMPERIAL : F.I.R. S.T.

PASSEIG DE GRACIA, 38 : TELEFON NUM. 2363 : BARCELONA

Dibuix den Josep Aragay

- Fills meus, me queden pocs moments de vida...
— No passi ànsia, home; ja he telefonat al notari que vingui desseguida.